

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 45

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Η 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΠΟΣΑΣ λαμπρὰς καὶ χαρμσύνους ἀναμνήσεις ἀνακαλεῖ εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ἡ 25 Μαρτίου! Ἡμέρα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως διὰ πάντας τοὺς χριστιανούς, διότι κατ' αὐτὴν εὐηγγελισθὴ ἡ τῆς ἀνθρωπότητος σωτηρία, εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας εἶνε ἡμέρα ἀπολυτρώσεως οὐ μόνον τῆς πνευματικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς σωματικῆς. Κατ' αὐτὴν ἐορτάζομεν οὐ μόνον τὸ χαῖρε τοῦ Γαβριὴλ πρὸς τὴν Παρθένον Μαρίαν, οὐ μόνον τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῶν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἀπὸ ζυγοῦ δεινοτάτου καὶ ἀφορήτου, ἀπὸ δουλείας 400 ἐτῶν. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἡ ἕως τότε νεκρὰ κοιμιζομένη καὶ ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῶν ζώντων διαγραφείσα Ἑλλάς καὶ μόνον ἐν τῇ ἀναμνήσει τῶν ἐνδόξων προγόνων ζῶσα, ἀποσεισάσα τὸν βαρὺν καὶ δεινότατον ὕπνον τῆς δουλείας ἀνέστη καὶ ἐδείξεν εἰς τὸν κόσμον σύμπαντα, ὅτι ὁ θάνατος αὐτῆς ἦτο ἀπλή τις νεκροφάνεια. Καὶ τῷ ὄντι, ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὅτε ἐπνευσεν εἰς αὐτὴν ἡ φυσίζωσις αὐρα καὶ ἐξωογόνησε τὰ νεκρὰ αὐτῆς μέλη καὶ ἀμέσως ὡς γίγας ἀνέστη καὶ ἐξέπληξε τὸν κόσμον διὰ τῶν μεγάλων καὶ ἡρώων αὐτῆς ἔργων.

Ναί, οἱ Ἕλληνες μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἐθεωροῦμεθα νεκροί, ὅσῳ ἀνευ σαρκῶν καὶ νεύρων. Εἰς τὰ ὅσῳ ταῦτα τὰ ξηρὰ καὶ ἀδύνατα, ὁ παντοδύναμος ἐνεργήσας ζῶν καὶ ἐγένετο τὸ εἰρημένον ἐν τῷ Ἰσραὴλ.

«Τὰ ὅσῳ τὰ ξηρὰ, ἀκούσατε λόγον Κυρίου· τὰδε πλέγει Κύριος τοῖς ὀστέοις τούτοις, ἰδοὺ ἐγὼ φέρω εἰς ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς καὶ δώσω ἐφ' ὑμᾶς νεῦρα καὶ ἀρτῶν ἐφ' ὑμᾶς σὰρκα καὶ ἐκτενῇ ἐφ' ὑμᾶς δέρμα καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς καὶ ζήσεσθε καὶ γνώσεσθε διότι ἐγὼ εἰμι Κύριος» (Ἰεζ. λζ', 4, 7.)

Καὶ ἰδοὺ ἐκ τῶν ὀστέων τούτων σαρκωθέντων καὶ

νευρωθέντων καὶ τὴν φυσίζωσιν αὐραν λαβόντων ἐξῆλθεν ἡ ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
καὶ σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη.

Ἄν ἡμεῖς οἱ νεώτεροι ἐγνωρίζομεν τὴν μεγίστην σπουδαιότητα τῆς ἡμέρας ταύτης, ἂν ἀπεδίδομεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀξίαν, ἣν κέκτηται, ἂν συνησθάνομεθα καὶ ἐμελετῶμεν τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ ἐπὶ ἐννέα ὅλους ἐνιαυτοὺς δεινοπαθήματα τῶν πατέρων τοῦ 1821, ὧ, βεβαίως θὰ προσηγορεύομεν αὐτὴν καὶ θὰ προσεφωνοῦμεν μετὰ πολλῶ μείζονος χαρᾶς, μετὰ πολλῶ ἐνθερμοτέρων ἀναμνήσεων ἢ ὡς ἐχαιρέτισαν οἱ Θεβαῖται τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν εἶδον ἀπομακρυνθέντας τοὺς ἐκ τῆς Πελοποννήσου στρατοὺς ἐκ τῆς γῆς αὐτῶν.

Ἀκτὶς ἀελίου τὸ κάλλιστον ἑπταπύλω φανεῖν
Θῆβα τῶν προτέρων φῶς,
ἐφάνθη ποτ' ὧ χρυσέας ἀμέρας βλέφαρον
χρυσέων ὑπὲρ βεσθρων μολῶσα.

Καὶ δὲν ἠρεσέθησαν μόνον νὰ προσαγορεύσωσι τὸ λαμπρὸν τῆς ἡμέρας ἄστρον, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοὺς νὰ εὐχαριστήσωσιν ἐνόμισαν πρέπον καὶ ὅσιον·

Θεῶν δὲ ναοὶς χοροὶς
παννυχίοις πάντας ἐπέλωμεν, ὁ Θῆβας δ' ἐλελίχθων
Βάκχιος ἄρχοι.

Καὶ οἱ μὲν Θεβαῖται ἀπαλλαγέντες στρατοῦ οὐχὶ ἀλλοφύλου οὐδὲ καταστρεπτικοῦ ἔκριναν καλὸν οὔτω νὰ ἐορτάσωσι τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡμεῖς δὲ ἀπαλλαγέντες πολέμιων δεινοτάτων καὶ βαρβαρωτάτων, πολέμιων ἀγρίων καὶ καταστρεπτικωτάτων, πολέμιων μὲν δηωσάντων καὶ δεκατισάντων τὴν ὠραίαν ἡμῶν πατρίδα, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τοὺς ἐνναετείς ἀγῶνας, μετὰ πόσης χαρᾶς καὶ εὐγνώμονος διαθέσεως ὁραιοῦμεν νὰ προσαγορεύομεν τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ νὰ δοξάζωμεν τὸν Σωτῆρα τῆς Ἑλλάδος, ἄδοντες εἰς αὐτὸν ἄσμα ὅμοιον πρὸς τὸ ἄσμα, ὅπερ οἱ Ἰσραηλῖται

έβαλαν μετὰ τὸν καταποντισμὸν τῶν Αἰγυπτίων ἐν τοῖς ὕδασι τῆς Ἐρυθρᾶς.

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόχσται

» Ἡ δεξιὰ σου, Κύριε, δεδόχσται ἐν ἰσχύϊ,
» ἡ δεξιὰ σου, Κύριε, ἔθρυπεν ἐχθρούς.

» Τίς ὁμοίός σοι ἐν θεοῖς, Κύριε, τίς ὁμοίός σοι ;
» Δεδοξασμένος ἐν ἁγίοις, θρυμαστός ἐν δόξαις, ποιῶν
[τέρματα].

Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶνε ἀνάμνησις τῶν ἐνδοξῶν καὶ θυμασιῶν, ἀπερ ἐποίησαν οἱ πατέρες ἡμῶν τῇ πανσθενεῖ τοῦ Ὑψίστου δυνάμει, εἰς ὃν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ὁ ἔπαινος.

«Μὴ ἡμῖν, Κύριε, μὴ ἡμῖν, ἀλλ' ἡ τῷ ὀνόματί σου, δὸς δόξαν».

Ἐάν, ὡς προσέπομεν, εἴχομεν ἀκριβῆ συναίσθησιν τῆς ἱερᾶς καὶ ἐνδοξοῦς ταύτης ἡμέρας, τῆς 25 Μαρτίου, ἐάν ἐγνωρίζομεν ὅτι ὅ,τι ἐσμέν καὶ ὅ,τι ἔχομεν ὀφείλομεν τὸ πρῶτον εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἶτα εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ 1821, ἐάν ἐγνωρίζομεν διὰ πόσων θυσιῶν καὶ αἱμάτων ἐλάβομεν μικρὸν μέρος γῆς, καὶ ὅτι ἀπέκειτο ἡμῖν ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἔργου τῶν πατέρων ἡμῶν, δὲν θὰ ἐλησμονοῦμεν τὸν ὄρκον αὐτῶν καὶ τὰ νῦν ἡ Ἑλλάς θὰ ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ Ταινάρου μέχρι τοῦ Αἰῶμου. Τὰ νῦν ἡ Ἑλλάς δὲν θ' ἀνέμενε τῶν δυνάμεων τὰς ἀποράσεις, ἀλλ' αὕτη θὰ ἐλάμβανεν ὅ,τι ἀνῆκεν αὐτῇ. Καὶ ὅμως καὶ σήμερον ἀκόμη, ἀν ἐγερωμεν ἀπὸ τοῦ καταλαβόντος πάντας ἡμᾶς ληθάργου, εἶνε δυνατόν, εἶνε δυνατόν νὰ πράξωμέν τι γενναῖον καὶ νεανικόν. Πρὸς τοῦτο ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν ἐν ὄψει τὰ ἐξῆς φιλοπαύτριδος καὶ ἀγωνιστοῦ ποιητοῦ.

«Ὁ ἀγὼν δὲν ἐπεράνθη,
μὴ δεχθῆτε ἥθη ξένα
τῆς ἐλευθερίας τ' ἀνθῆ
εἶνε δῶρα τοῦ Θεοῦ
ποῦ αὐξάνουν φυτευμένα
εἰς τὰ σπλάχνα τοῦ λαοῦ.»

Ὅταν δ' ἀρῶμεν τὰ ἥθη τὰ ξένα καὶ ἐναγκαλισθῶμεν τὰ ἥθη τὰ ἁγνά καὶ γενναῖα τῶν προγόνων καὶ πατέρων ἡμῶν, τότε καὶ μόνον ἐλπίς εἶνε νὰ ἐξέλθῃ καὶ πάλιν ἡ ἐλευθερία καὶ νὰ ψάλλωμεν ἐπι μίαν φορὰν.

«Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
»τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερὰ
»καὶ σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη
»χαῖρ' ὦ χαῖρ' ἐλευθερία.»

ΣΤΑΦΙΑΞΣ ΕΝ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ

Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν μεγαλοκτηματίας τις τῆς Καλιφορνίας ἐφύτευσε σταφίδας ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ «Μοσχάτου τῆς Ἀλεξανδρείας». Ἐκτοτε ἐφρυτεύθησαν 200,000 ῥίζαι, καὶ παρήχθησαν ἐσχάτως 40,000 λίτραι ξηρᾶς σταφίδος, ὁμοίας πρὸς τὴν τῆς Μαλάγας, πωληθεῖσαι πᾶσαι ἐν Νέα Ὑόρκῃ καὶ Βοστόνῃ. Αἱ Ἠνωμ. Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς καταναλίσκουσιν ἐ-

τησίως τὸ ἥμισυ τῆς ἐν Μαλάγᾳ παραγομένης σταφίδος ἥτοι ποσὸν ἴσον πρὸς 11,250,000 λίτρας.

Ἐάν ἡ καλλιέργεια τῆς σταφίδος ἐκταθῇ ἐν Καλιφορνίᾳ βεβαίως θέλομεν ὑποστῇ ἡμεῖς οἱ ἐν Ἑλλάδι μεγάλην ζημίαν. Διότι καὶ μὲν τὸ εἶδος τὸ φυτευθὲν δὲν εἶναι ἡ κορινθιακὴ σταφίς ἀλλὰ καὶ αὕτη ἴσως βραδύτερον φυτευθῇ καὶ εὐδοκιμήσῃ. Ἐάν μέγισται ἐκτάσεις αἱ ἀναμένονσαι καλλιέργειαι ἐν Καλιφορνίᾳ πληρωθῶσι διὰ κλημάτων τότε ἡ σταφίς θέλει καταστῇ τὸ εὐθηνότερον τῶν προϊόντων. Τὸ δὲ ἐπιχειρηματικὸν τῶν Ἀμερικανῶν ἴσως προσθῇ μέχρις εἰσαγωγῆς σταφίδος καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ προστατευτικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον ψέγουσιν οἱ τῆς ἐλευθέρως ἐμπορίας ὁπαδοί, ἔφρεε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν φύτευσιν τῆς σταφίδος ἐν Ἀμερικῇ. Ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἔχει φόρον 15 λεπτῶν ἐπὶ ἐκάστης λίτρας σταφίδος. Ὁ φόρος οὗτος καθίστησι τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ προϊόντος τούτου δυσχερῆ. Ἐντεῦθεν οἱ ἐγγύριοι κτηματῖαι ἐπεδόθησαν καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ προϊόντος τὸ ὁποῖον τρέφει τὸν ἥμισυ προϋπολογισμὸν τοῦ ἡμετέρου κράτους.

Ἡ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΥΤΥΧΟΥΣ

Ὁ εὐτυχὴς ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐν τῇ πόλει τῆς Ἀναγεννήσεως, καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ἐνορίαν τῆς Μετανοίας, ἐξεπαιδεύθη ἐν τῇ σχολῇ τῆς Ὑποταγῆς, καὶ διαμένει ἐν τῇ πόλει τῆς Ἐπιμονῆς. Ἐργάζεται τὴν τέχνην τῆς Φιλοπονίας ἀν καὶ ἔχῃ μεγάλην περιουσίαν ἐν τῇ πόλει τῆς Χριστιανικῆς Αὐταρκείας. Ἐνδύεται τὴν ἀπλὴν ἐνδυμασίαν τῆς Ταπεινότητος καὶ συχαίνει εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Ἀπλότητος. Λαμβάνει τὸ πρόγευμα καὶ τὸν δείπνον τοῦ εἰς τὴν Πνευματικὴν Προσευχὴν καὶ ἡ τροφὴ αὐτοῦ εἶναι ἡ Ἐκτέλεσις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Οὕτω λοιπὸν ζῇ εὐτυχὴς ἔχων ὡς φίλους τὴν Εὐαγγελικὴν Ὑποταγὴν, τὴν Ἀγιάζουσαν χάριν καὶ τὴν Ταπεινοφροσύνην. Φέρει δὲ τὸν ζυγὸν τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τὸν τράχηλον, τὴν Ματαίωτῃτα ὑπὸ τοὺς πόδας καὶ τὸν Στέφανον τῆς δόξης ἐνώπιόν του. Εὐτυχὴς ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποῖου ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Κύριος.

Τὸ ἐν Μαδαγασκάρ ἱεραποστολικὸν ἔργον ἔχει δύο χριστιανικὰς ἐπιτροπὰς ἐπιτοπίους. Ἡ μία τούτων ἔχει ὑπὸ τὴν διοίκησιν αὐτῆς 910 ἐνορίας, 344 ἐντοπίους ποιμένας, 107 εὐαγγελιστάς, 3,036 ἐντοπίους ἱεροκλήρικας, 67,010 μέλη τῆς ἐκκλησίας, 219,709 ὁπαδοὺς καὶ 17,607 ἐρήβους δυνάμενους ν' ἀναγινώσκωσιν.

Ἐχει πρὸς τούτοις καὶ 657 σχολεῖα ἐν οἷς φοιτῶσι 37,412 μαθηταὶ ἀμφοτέρων τῶν γενῶν καὶ ὅμως πρὸ ὀλίγων ἐτῶν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἦσαν ἄγριοι εἰδωλολάτραι.

Ἐνῷ παρ' ἡμῖν παραγγωνίζεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ τινὲς τῶν λογίων προσδοκῶσι τὴν πᾶσιν καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης, αὕτη μεταβάλλει τοὺς ἀγρίους εἰς